

8. Незаменимостта на Божията благодат.

Разликата между религиозна доктрина и научния труд, написан за тази доктрина, е в това, че научният труд винаги се води от една логика, според която човек извършва сам спасението си - по своя воля и с лични усилия. Той избира да е материалист и егоист или се разкайва и избира да е хармонична част от цялото; най-сетне избира да е осъзнат наблюдател на опита си като по този

начин вниква в истинската си природа и постига гноза.

Гнозата с две думи е въпрос на избор. Не си я постигнал, защото не си бил достатъчно амбициозен.

Говорейки за това, имам предвид книгата на Тимоти Фрийк и Питър Ганди “Исус и Богинята”. Тя е изключително информативна, що се касае до гностичното християнство и базисните парадигми, стоящи зад неговите архетипи и митове. Но не дава отговор на въпроса как се извършва спасението. Не обяснява защо е нужна такъв тип религия. Защото религията не е просто философия, космогония, набор от митове и тяхната елегантна интерпретация. Религията е пълно отдаване на Абсолюта в неговата специфична хипостаза. Отдаване, което е ключов момент за получаване на изкупление. Получаване като благодат, озарение, гноза. Инициатът се превръща в перфектен съд, Граалова чаша, в която Логосът се “изпразва” като натежал от дъжд облак. Логосът дава гнозата. Тя е есенцията на “дъжда” в облака, а не нещо, до което се добираш с кански усилия, *choiceless awareness* и прочие съблазнителни за модерния ум рецепти. (You foolish Galatians! After beginning with the Spirit, are you now trying to attain your goal by human effort?” Gal.3:1)

В религиозното търсене, разбира се, има голяма доза свободна воля и избор. Но в търсенето, не в постигането. Човек е свободен да търси, Бог е свободен да го озари. И именно това отличава религията от научно-философския труд. Тя предлага инструменти за отваряне към грацията на Логоса. В християнството тези видими инструменти на невидимата грация и мистични канали към Абсолюта, се наричат тайнства. Сакраменти.

Философията не се занимава със сакраменти. Те са сърцевината на религията, нейното проявление в света на феномените, хипостаза, чрез която духовната енергия на вярващите се канализира в посока към

невидимата, неразрушима същност зад всяка хипостаза в съществуването.